

Mihu copilul

Vasile Alecsandri

La dealul Bărbat,
Pe drumul săpat,
Merge hăulind,
Merge chiuind
Mihu copilaş,
Mândru Păunaş,
Păunaş de frunte,
Copilaş de munte.
Merge el cântând,
Din cobuz sunând,
Codrii dezmerzând
Din cobuz de os
Ce sună frumos.
Merge cel voinic
Pe-un murgușor mic
Prin miezul nopții,
Prin codrul Herței.
Mult e frunza deasă,
Noaptea-ntunecoasă,
Și calea pietroasă!
Dar când se urca
Și murgul călca
Piatra scăpăra,
Noaptea lumina,
Noaptea ca ziua.
Merge, mări, merge,
Şurma li se şterge
Printre frunze căzute
Pe cărări pierdute.
Merge tot mereu
Voinicelul meu,
Din frunze pocnind,
Codrii vechi trezind
Și mereu grăind:
„Hai, murgule, hai,
Pe coastă de plai,
Ce lași tu drumul
Ş-apuci colnicul?
Ori zaua te-apasă,
Ori şaua te-ndeasă,
Ori frâul cu fluturi,
Ori scumpele rafturi,
Ori armele mele

POEZII ONLINE

Ce lucesc ca stele,
De duci aşa greu
Trupușorul meu?"
„Zaua nu mă-ndeașă,
Şaua nu m-apasă,
Frâul nu mă strângă,
Chinga nu mă frângă,
Dar ce mă apasă
Şi-n drum nu mă lasă,
Că s-ațin pe-aici
Patruzece și cinci,
Cincizeci fără cinci
De haiduci levinți
Duși de la părinți
De când erau mici
La codru-n potici.
Ş-acum se găsesc
De benchetuiesc
La valea adâncă,
La muchie de stâncă,
La des păltiniș,
Mărunt aluniș;
La masă de piatră,
În patru crăpată,
Cu sărmă legată,
Cu slope săpată,
Cu slope de carte
Cu aur suflate.
Iar la masă, sede
armonioasă.
Gata să te prade
Ianuș Ungurean,
Vechiul hoțoman,
Cu barba zburlită,
De rele-nvechită,
Până-n brâu lungită,
Cu brâu-nvelită.
El are, măi frate,
Săbii lungi și late,
Durdă ghintuită,
Inimă-oțelită.
Şi mai are încă
Pe-mprejur de stâncă
Voinicei levinți
Cu armele-n dinți.
Feciori buni de mâna,
Căliți, tari de vână.
Flăcăi groși în ceafă,

Voinici fără de leafă!
Cu chivere nalte,
Cu cozile late
Lăsate pe spate.
Ei te-or auzi
Și s-or repezi,
Și amar de tine
Și amar de mine!"
„Hai, murgule, hai
Pe coastă de plai,
Lasă colnicul
Ş-apucă drumul
Că ești cu Mihul!
Lasă-n urmă-ți teamă,
Că te iau pe seama
Istor brațe groase,
Groase și vânoase,
Istuia piept lat,
Lat ș-înfășurat,
Istui păloșel
Cu buza de-otel.
Unguru-i fălos,
Nu-i primejdios,
Gura lui e mare,
Dar nu mușcă tare.
Câți sunt ei? cincizeci?
Şaizeci, optzeci,
O sută ș-o mie?
Iasă-n cale-mi, vie
Dacă vor să știe
Cine e Mihul,
Mihu Copilul!"
Murgul ca gândul
Lasă colnicul
Ş-apucă drumul.
„Hai, murgule, hai,
Pe coastă de plai
La poiana grasă,
Dumbrava frumoasă
Cu iarbă-nverzită,
Cu flori înflorită!"

II

Iată-n codru, iată,
Că Ianuș deodată,
Cum benchetui este
Și se veselește,

POEZII ONLINE

Stă, încremenește,
Pe gânduri pornește
Că din când în când
Aude sunând,
Codrii răzbătând
Un mândru cântec,
Cântec de voinic
Ş-un glas de cobuz
Dulce la auz,
De cobuz de os
Ce sună duios.
Şi iată, şi iată
Că Ianuş deodata
Tresare şi sare
Şi zice-n glas mare:
„Voi, vitejilor,
Haraminilor!
Ian staţi ş-asultaţi
Ş-armele apucaţi,
Că eu cam auz
Un glas de cobuz
Printre frunze sunând,
Codrii dezmirzând.
Deci voi vă grăbiţi,
Curând vă porniţi
Să-i ieşiti în cale
Pe deal şi pe vale,
La pod, la hârtop,
La lunca de plop,
La potica strâmtă,
La cărarea frântă,
La fântâna lină
Cu apă puțină.
De-a fi vreun viteaz
Cu flori pe obraz,
Să nu mi-l stricaţi,
Ci să mi-l legaţi.
Iar vreun fermecat,
De muieri stricat,
O palmă să-i daţi
Drumul să-i lăsaţi!”
Ungurii pornesc
Şi calea-i opresc.
Iar cât îi zăreşte
Mihu le grăieşte:
„Voi, voinicilor,
Haraminilor,
Cine v-a mânat

POEZII ONLINE

Capul v-a mâncat!"
Şi nici că sfârşeşte,
La harţă porneşte
Şi se învârteşte,
Toţi îi risipeşte.
Apoi iar purcede
Prin cel codru verde.
Murgul se urca,
Şi când el călca,
Piatra scăpăra,
Noaptea lumina,
Noaptea ca ziua.
Ianus cum îl vede,
Din loc se repede:
„Voi, vitejilor,
Haraminilor!
Daţi cu lăncile,
Daţi cu flintele.”
„Lăsaţi flintele,
Lăsaţi lăncile,
Voi, voinicilor,
Haraminilor!
Că eu Mihu sănt,
Şi vreau să vă cânt
Un mândru cântec,
Cântec de voinic
Cum n-aţi auzit
Cât veac aţi trăit.”

III

Iată, mări, iată
Că Mihu deodată
Începe pe loc
A zice cu foc,
Începe uşor
A zice cu dor
Un cântec duios
Atât de frumos,
Munţii că răsun,
Şoimii se adun,
Codrii se trezesc,
Frunzele şoptesc,
Stelele clipesc
Şi-n cale s-opresc!
Iar ungurii mult
Cu drag îl ascult,
Şi Ianuş îndată,

POEZII ONLINE

Ca nealtădata,
Glasu-și îmblânzește
Mihului grăiește,
La masă-l poftește.
„Vin’ tu, Mihule,
Vin’, voinicule,
Să benchetuim
Și să veselim,
S-apoi amândoi
Ne-om lupta noi doi”.
Ei cu toții s-adun,
La masă se pun
Și benchetuiesc
Și se veselesc,
Ploștile ciocnesc,
Vesel chiuiesc.
Dar când au sfârșit
De benchetuit,
Masă de-ospătat,
Vinul de gustat,
Ianuș ungurean,
Mihul moldovean
Deoparte se duc
La luptă s-apuc!
Cruntă-i lupta lor,
Că e pe omor.
Cine c-a pica
Nu s-a mai scula!
Iar ungurii toții,
Lui Ianuș nepoți,
Stau de mi-i privesc
Cum mi se-nvârtesc,
Cum mi se smucesc,
Cum mi se trântesc
Ca doi zmei, ca lei,
Ca lei paralei.
Iată, mări, iată
Că Mihu deodată
În loc se oprește,
Pe Ianuș sucește,
Sus îl opintește,
Jos încă-l izbește
Și-n genunchi îl pune
Și capu-i răpune.
Iar ungurii toții,
Lui Ianuș nepoți,
Stau încremeniți
De moarte-ngroziți.

POEZII ONLINE

Mihu mi-i trezește
Ș-astfel le grăiește:
„Voi, copiilor,
Haraminilor!
Care s-a afla
De va ridica
Buzduganul meu
Cât este de greu,
Durdulija mea
Cât este de grea
Și zalele mele
Cât îmi sunt de grele,
Acela să vie
Cu mine-n frăție
Ca să vitejească,
Numele să-i crească!”
Ungurii se-ntrec
La pământ se plec
Și-n zadar se-ncerc!
Nici unul nu poate
Să ridice-n spate
Armele culcate
Cu-aur îmbrăcate,
Cu fier ferecate.
„Voi, mișeilor,
Haraminilor!
Codrul mi-l lăsați,
Jugul apucați
Că nu sunteți voi,
Nu sunteți ca noi
Oameni de mândrie,
Buni de vitejie,
Ci oameni de gloată,

Buni de sapa lată.”
Și cum zice-ndată
Mihul cel voinic
Cu degetul mic
Armele-și ridică,
Pleacă pe potică
Cu murgul voios
Prin codrul frunzos.
Și-n urmă-i vuiește,
Codrul clocotește
De un mândru cântec,
Cântec de voinic,
De-un glas de cobuz
Dulce la auz,

POEZII ONLINE

De cobuz de os
Ce sună frumos!